

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A rövidzárlat pillanata**

1. Védelmező árnyék

DITKE (Csőrsz Edit)

A nehéz szervizajtó fémje élesen csikordult, ahogy a feszültségingadozás kioldotta a reteszt. A füstös résből egy megviselt, kormos alak lépett a dinamoterem csöpögő mennyezete alá: L656 volt az, a külső légió volt szolgálattevője.

Alinda tekintete azonnal a jövevényre tapadt. A lány szívverése felgyorsult; a szigorú kolónia-szabályok és a tiltott érzelmek ellenére L656 pusztá jelenléte is fojtogató reménnyel töltötte el. Titokban pontosan erről a férfiről mesélt a nagymamájának a szűk fülke csendjében.

- Mit keresel itt, légiós? - sziszegte a nagymama, miközben próbálta talpon tartani magát a túlterhelt gépsor mellett. - Ha az Őrszemek meglátnak, végleg lesselejteznek mindannyiunkat!

- A csatorna túloldalán leállt a szellőzés - felelte L656 rekedten, a vörös vészvilágítás felé pillantva. - Ha nem vágjátok át a tartalékkört, percek múlva felhalmozódik a gáz.

Mielőtt válaszolhattak volna, a szektor felől nehéz, fémes léptek zaja visszhangzott. Az Őrszemek düchtől fűtött alakjai tűntek fel a csarnok szélén, fegyvereik célkeresztje a jövevényre szegeződött.

- Szabálytalan jelenlét! - dörrent az Őrszem hűvös, szintetikus hangja. - Az L656-os alany illegális behatoló. Selejtezési protokoll indul!

János-g534 ekkor levette a lábát a csikorgó pedálról, és a saját testével lépett L656 meg az Őrszemek közé.

- Álljanak meg! - kiáltotta János, szembeszállva a rideg parancssorral. - Emberként cselekszik, minket akar megmenteni! Csak így maradhatunk emberek ebben a rohadt gépezetben!

Alinda visszatartotta a lélegzetét, miközben látta, ahogy János egyetlen kiállással kockára teszi az életét a menekültért.

2. A rövidzárlat pillanata

Nagyóska

János szavai még el sem ültek a szűk térben, amikor a férfi nem teketóriázott tovább: megragadta a főkapcsoló csupasz rézkábelét, és nyers erővel a földelésnek feszítette. Szikraeső csapott fel a dinamó vezérlőpultjából, éles sercegéssel vakítva el a feléjük közeledő Őrszemek optikai szenzorait.

A túlterhelt hálózat azonnal tiltakozott. A falak mélyén lapuló transzformátorok mély, gyomorig hatoló bűgásba kezdtek, majd a mennyezeti lámpák egymás után, csattanva aludtak ki. A csarnok borostyánsárga vészfénybe borult, míg a generátor utolsó, kétségbeesett lökettel nyomta át a túlfeszültséget a szektor vezetékeire.

Az Őrszemek hirtelen megtorpantak. Fegyvereik célkeresztje vibrálva kialudt, szintetikus üzeneteik pedig fémes csikorgással dermedtek meg a fellépő feszültségingadozás miatt. „Rendszerhiba... áramellátási zavar...” – morogta az egyik gép akadozó hangszórója, miközben a belső védelem újraindítási ciklusra váltott.

– Na, pont erről mesélt édesapám! – jegyezte meg a Nagymama halkan, meglepő fürgeséggel megragadva Alinda csuklóját. – Amíg a drága technika a saját bajával van elfoglalva, az ember szépen kereket old.

L656 egyetlen határozott mozdulattal feszítette ki a fűtéscsövek mögötti szerviznyílást. A hűvös, poros levegőt árasztó szellőzőjárat sötétje menedéket kínált. János még egy utolsó pillantást vetett a lefagyott gépi örökre, mielőtt a többiek után vetette magát a falak védelmező rejtekébe.